

Հովհաննես Շիրազ

Հավերժական վեճ

Աստղերը մի օր յուսնյակին ասին.

- Ինչո՞ւ են անվերջ խոսում քո մասին.

Բանաստեղծները՝ լուսնոտի նման,

Մեզ էլ են գովում, բայց քեզ՝ անսահման...

Մինչդեռ մի հատ ես, մենք հագա՛ր մի հատ...

Եվ լուսինն ասաց.

-Մրջյունն էլ է շատ,

Այնինչ աղյուծը մի ձագ է ծնում,

Միջակն հագար է, հանճարը՝ մի հատ,

Աշխարհում լավը միշտ քիչ է լինում,

Ծաղկունքը քիչ են, խոտերն՝ անհամար,

Վարդը մի հատ է, տերևը՝ հագար:

Վար նայեք դուք ձեր գոռոզ բարձունքից,

Տեսեք՝ աղբյուրն էլ աղի ծովի հետ

Ծնվում է մի մոր անմահ ակունքից,

Բայց նա է ցրում ծարավներն հավետ,

Ոսկին էլ փոքր է, արևն էլ մի հատ,

Բայց, նա է ցրում խավարն անընդհատ,

Այն, որ աստղերդ ցրել չեք կարող՝

Անթիվ աստղերդ, այն էլ դարերով...

Ինչ որ մի հատիկ արևը կանի՝

Չեն կարող անել աստղերն անհունի: